

9K2/S53RA (žal brez HAM licence)

Če bi moral državo opisati v treh besedah, bi rekel: nafta, pesek, vročina. Kuvajt dejansko funkcionira na nafto. Poleg bogatstva, ki ga ustvarijo z izvozom črnega zlata, jo recimo kurijo za proizvodnjo električne energije ter destilacijo morske vode. Puščavski pesek je vseskozi prisoten, delno se izgubi le v betonu in asfaltu velemesta. Sodobni Kuwait City je le osrednji del tega konglomerata, ki je dejansko edino „pravo“ mesto v državi, in se zadnja leta strahovito širi ter je praktično permanentno gradbišče. Vročina je, predvsem v poletnih mesecih, na meji znosnosti. Takrat so dnevi z temperaturami pod 50 stopinj celzija prej izjema, kar nekaj dni pa tudi najnižja jutranja temperatura ni padla pod 40. Nekaj olajšanja prinese dejstvo, da je zrak večinoma suh, s praktično le nekajodstotno vlažnostjo. So pa tudi dnevi, ko le-ta naraste čez 90 odstotkov in takrat je občutek svojevrsten. Tako ne preseneča dejstvo, da skorajda ni neklimatiziranega prostora. No, prehodi iz 50 in več stopinj celzija v klimatizirane prostore z le nekaj nad 20C (in obratno) so šok posebne vrste, na katere se je potrebno pač privaditi.

Prebivalstvo države je, razumljivo, večinoma muslimansko. Od treh milijonov ljudi je le okoli milijon Kuvajtčanov. Ostalo so tiv. „expatriates“, tujci (Arabci, Indijci, Egipčani, Evropejci,...), ki živijo in delajo tu. Nasploh pa je Kuvajt nekakšna mešanica strogo

tradicionalnih muslimanskih vrednot ter bolj odprtega, „zahodnega“ načina življenja.

Ko sem na začetku leta izvedel, da me bo službena pot za nekaj mesecev zanesla tja, sem seveda najprej na svetovnem spletu poskušal pridobiti čimveč podatkov o državi. Med iskanjem informacij sem pri prebiranju LEA foruma zasledil klicni znak Tomija, 9K2/S53CO. Kontaktiral sem ga preko elektronske pošte in spletnega telefona, prijazno pa mi je odgovoril na vsa zastavljena vprašanja v zvezi z državo. Nato je pogovor

stekel še o radioamterski licenci – povedal je, da zadnja leta licence neradi dajejo, a vseeno sem mu poslal kopijo potnega lista in CEPT radijskega dovoljenja, da poskuša skupaj s kuvajtskim radioklubom posredovati pri pridobitvi. Pričakovani odgovor je bil žal negativen, licenca ni bila odobrena. No, po prihodu v 9K sem sem tudi osebno spoznal Tomija in Vladko (S57BVS) ter njune štiri otroke. Za gostoljubje v „slovenski ambasadi“ se jim še enkrat najlepše zahvaljujem.

S53RA v 9K2RA PPS

Tako sva se nekega večera s Tomijem odpravila do kuvajtskega radiokluba – 9K2RA, ki ima sedež v prostorni, lepo urejeni zgradbi. Tam se lokalni HAMi dobivajo praktično vsak dan, saj ima klub precej bolj kot „radijski“ tudi družabni pomen. Žal ob mojem obisku zaradi dopustov in počitnic ni bilo veliko prisotnih, nekaj radioamaterjev pa

sem vendarle uspel spoznati. Nekoliko sem tudi preizkusil radijsko postajo in antene. No, poleg klubskih antenskih stolpov je moč v mestu samem videti še precej KV yagic in log-periodik anten – a (če izvzamem lokaciji 9K2HN, katerega antenskih sistemov res ne moreš zgrešiti) večina videnega aluminija spada pod okrilje tujih ambasad oziroma domačih državnih služb.

Naslednji „radioamaterski“ obisk je bil pri 9K2AI, ki je nedavno odprl trgovinico z radijsko opremo. Ugotovili smo, da mu grejo morda bolj v promet CB zadeve kot pa radioamaterske. Pravi, da mu je celo eden izmed ciljev spet popularizirati delo na 27MHz ter tamkaj „preusmeriti“ precejšnje število „piratov“, ki sedaj brez licence oddajajo na radioamaterskih bandih.

Nekega dne Tomi sporoči, da bi moral skočiti do Yaserja, 9K2YM, kateri se je navdušil nad radijskimi zvezami z odbojem od Lune. Seveda povabilo z veseljem sprejemem. Odpravila sva se približno 80 km proti jugu države, kjer ima Yaser svoj „chalet“ (oziroma enega od PPSov). Ravno tistega jutra je naredil svojo prvo (in baje sploh prvo 9K) EME zvezo ter bil zelo navdušen. Za tovrstno delo uporablja postajo TS2000 in deset metrov dolgo yagi anteno za 144MHz, napajano s cca. 200-300 vati, način dela pa JT65b. Yaser in Tomi sta anteno še malo „porihtala“ ter poskušala spraviti v pogon avtomatski kontroler rotorja, jaz pa sem se

(neuspešno) trudil pomagati Yaserjevemu PC, ki se je obesil. Lune ta večer ni bilo na vidiku, zato smo večer zaključili z obilno in odlično večerjo, ki jo je pripravila Yaserjeva žena.

9K2/S53CO, Tomi in 9K2YM Yaser pri EME antenskem sistemu.

Ob odhodu sta se Tomi in Yaser že dogovorila za naslednji obisk, saj je bilo treba dokončati vezavo kontrole antenskega rotorja. No, ko sva se čez kak teden naslednjič prikazala na lokaciji, je bila na pravi poziciji tudi Luna, in Yaser je kmalu po najinem prihodu uspel narediti eno zvezo. Sledilo je nekaj negotovosti, saj so HAMi širom po svetu po

internetnem reflektorju sporočali, da 9K2YM dobro sprejemajo, na tej strani pa nismo zaznali niti sledu signala. Temu je verjetno botrovalo dejstvo, da na sprejemu ni bilo predojačevalnika (obstoječi je bil skurjen, novega pa je po pošti pričakoval šele konec meseca). Ker je Zemljin satelit počasi zahajal, pa tudi TX ojačevalec se je začel nekam čudno obnašati in ni hotel dati od sebe vse moči, smo poskuse za ta večer zaključili in se počasi odpravili proti Kuwait Cityju.

S53RA, 9K2YM in S53CO

Izkušnja je bila izredno zanimiva, saj je bilo to prvič, da sem „v živo“ videl EME delo. Prepričal sem se tudi, da „antenna farm“ in kilovati za tovrstno delo niso nujno potrebni, pa tudi pogoji in propagacija so veliko bolj spremenljivi in nepredvidljivi kot si verjetno večina ljudi predstavlja. Vsekakor zadeva, vredna poskusa.

Kaj reči za zaključek? No, če razširim uvodno misel, bi lahko dodal – prijazni ljudje, odlična hrana, ter potrditev dejstva, da radioamaterji kljub razlikam v kulturnih značilnostih ter pogledih na svet na koncu vedno najdemo skupni jezik.

Gregor, S53RA

